

Column

Tekst: Kim Bergshoeff

Een kroonjaar voor het kletsende kooikerhondje

Toen ik tien jaar oud was, zei één van de juffen bij wie ik kwam trakteren dat het mijn eerste kroonjaar was, iets speciaals dus. Zelf dacht ik dat twaalf worden pas speciaal was omdat je dan **écht groot** was, geen kind meer. Maar nu is mijn eigen hondenkind tien jaar geworden en vind ik het toch wel speciaal: een leeftijd met twee cijfers.

We hebben zitten rekenen hoe oud hij nou zou zijn, omgerekend naar mensenjaren en we kwamen uit op ongeveer zestig. De vuistregel is zeven mensenjaren staan gelijk aan één hondenjaar, maar de levensverwachting van het ene hondenras is natuurlijk veel langer dan die van een ander ras. Roemer is een kooikerhondje en die worden gemiddeld veertien, maar ze kunnen ook wel zestien of zeventien worden. Dus kwamen we uit op 'een jaar of zestig'.

Ik noem hem ook wel eens 'onze Robert Redford', omdat hij nu op leeftijd is maar er nog steeds fris en jeugdig uitziet. En dat terwijl hij al zeven jaar medicijnen slikt tegen epilepsie (Roemer dan hè, Robert Redford bij mijn weten niet).

Roemer is mijn eerste hond en voordat we hem tien jaar geleden in huis haalden, had ik me wel ingelezen in het verzorgen van een pup en het opvoeden van een jonge hond, maar de afgelopen tien jaar heb ik Roemer leren kennen op een manier die ik nooit in enig boek had kunnen lezen.

Zo dacht ik dat honden blaften en dat dat zo'n beetje de enige manier was waarop ze geluid maken. Nou, verrassing, Roemer blaft bijna nooit. Af en toe, als er een Thuisbezorger met eten voor de deur staat. We zeggen dan dat hij 'lekker, vegan curry' blaft, maar dat is het dan zo'n beetje, qua blaffen. Maar dat wil niet zeggen dat hij zich niet laat horen.

In de loop van tien jaar heeft hij een geheel eigen vocabulaire ontwikkeld waarmee hij heel goed duidelijk kan maken wat hij bedoelt. Zijn eerste geluid (afgezien van piepen en blaffen) was 'mok

'Ik noem hem wel eens 'onze Robert Redford' omdat hij er nog steeds jeugdig uitziet'

mok mok'. Dat heeft hij zonder twijfel van Pippa geleerd, het konijn dat de eerste zes jaar van zijn leven bij ons door huis en tuin liep. Als ze tevreden rondscharrelde, zei ze 'mok mok mok'. Dus doet Roemer dat nu ook in geval van tevredenheid.

Wanneer de mijnheer die hier in huis woont beneden komt (we werken allebei thuis nu, hij boven, ik beneden), zegt hij 'Hallo'. Wat Roemer prompt beantwoordt met een keelgeluid in dezelfde intonatie. Op sommige dagen heeft hij meer te vertellen en

knort hij op dezelfde voet nog even door. Als hij met mij even in de auto moet wachten, begint hij soms te piepen. Dat is geen 'die-andere-heeft-ons-ver-

laten'-piepje, maar een verzoek om muziek. Hij heeft ook zo zijn voorkeur: hij is dol op de stem van Jensen Ackles van Radio Company en zijn favoriete klassieke stuk is Morning Mood van Edvard Grieg. Aan de Golberg Variations heeft hij dan weer een hekel, dan kijkt hij me met opgetrokken wenkbrauwen aan totdat ik het weer uit zet.

Hij kan ook heel goed non-verbaal communiceren: ik kan zien hoe hard ik gewerkt heb aan het aantal speeltjes dat aan mijn voeten ligt. Dat zijn er nu vier, tijd om te stoppen met schrijven dus en met Roemer te gaan spelen.

Kim Bergshoeff woont met echtgenoot Arjo en hond Roemer in Haarlem en heeft daar haar eigen tekstbureau: Kim in de pen.

Kim is auteur van een aantal boeken waaronder *Onbeperkt Mindful* en *De canon van Haarlem*.